met de starende oogen gewend naar het kleine bleeke gezicht, dat vermoeid als uitgeleden daar op het hoofdkussen lag. De kleine bruine vlechtjes lagen ter weerszijden van het witte gezichtje; onderaan waren roode strikjes en bloedrood leken die tegen al dat wit. Met een drogen mond en opgezwollen keel zat de moeder, en geen traan, die haar verlichting had kunnen brengen, welde in haar oogen op. Zoo fel was de slag geweest, dat geen hoop in haar armen geest ook maar even troostend binnenkwam; zij zag het kind al dood, en haar eigen verdere leven leeg en zwart als een afgrond van louter leed, zonder één licht van troost: geen man en geen kind meer. Niets. Een verlatene . . . .

Versuft zag ze het aan, dat verpleegsters het meisje van het bed namen om het naar de operatiezaal te brengen. Eerst als deze aan de deur van het vertrek genaderd waren, besefte zij eensklaps wat er geschiedde. Daar ging Pop wèg. . . wèg. . . Het was den laatsten keer, dat zij haar levend op de wereld zag. . . . Ze sprong overeind, de verpleegsters na, doch de huisdokter stond weer vóór haar, nam haar zachtkens bij den arm, en drong haar zòò naar haar stoel terug. Strak staarde ze den geneesheer aan. . . . „Weet mijn. . . . weet de vader wat er gebeurd is?" vraagt ze dan als instinctmatig.

Met trad zachtkens mijnheer Hekman binnen. Daar stond hij vóór haar na een afwezigheid van vele maanden, die gevolgd waren op een tijd van vervreemding, een samenzijn van boudeeren en kijven, van telkens wederzijdsche misverstanden, van ruwe woorden en wrokkend zwijgen, van toorn en van lijden, van troostelooze eenzaamheid in het samenzijn. Daar stonden ze tegenover elkaar, met beiden de heugenis aan hun vroeger geluk, aan de langzame verwijdering, aan de felle twisttooneelen, die er tusschen hen waren geweest, en toch . . . . Wonderlijk, wonderlijk, het leek hun beiden of dat alles er nu niet op aan kwam. Er leek wel niets meer van beteekenis op de gansche wereld dan Pop, het leven van de kleine beminde Pop, dat nu op het spel stond, dat . . . . op dit oogenblik misschien al was uitgebluscht. Het verleden was buiten hun aandacht, gold niet meer. Hier stonden niet tegenover elkaar de man en de vrouw, die zich door elkaar verongelijkt en kwalijk bejegend waanden, die bloedige tranen om wreede desillusie hadden geschreid of toornig in wrok hadden neergezeten; neen, hier stonden bij elkander, de vader en de moeder van een kind, dat in dit oogenblik in doodsgevaar verkeerde, en als was er niets tusschen hen geschied, zoo vroeg hij op deelnemenden toon, en zijn stem aarzelde in zijn beklemde keel: „Loe, was ze al lang ziek?" En hij vroeg dat zòò, dat zij hem even zacht en gewillig antwoordde.

„Neen, Hans," zei ze, „dan had ik het je laten weten."

Het was of ineens al het voorbije leed uit die twee levens met éénen slag in de eeuwige vergetelheid geworpen was, of die levens zelve niet telden, tot niets waren geslonken in het gruwelijk felle oogenblik van ontzaglijke vrees voor het beminde, zoete ééne leven, dat als de som van hun beider levens was: het kind. — Den volgenden dag voeren in een rijtuig de heer en mevrouw Hekman de kleine Pop, die, ofschoon nog wat bleek en vermoeid, gezond en vroolijk is, naar huis terug. Als in een droom van geluk verkeeren de ouders. Bij een laatste onderzoek was de ontspanning gekomen, en bleek de operatie overbodig. Uitgelaten van vreugd waren de ouders bij het vernemen dier tijding geweest. Het kind had dien nacht nog in het ziekenhuis in observatie moeten blijven. Mijnheer Hekman had zijn vrouw tot aan haar woning gebracht, en aan de huisdeur kort en koel afscheid genomen, want nu het leven van het kind gered was, werd voor hen beiden het eigen leven weder geldig in al zijn beteekenis, en de pijn der herinnering kwelde weder. Dien morgen echter, toen de moeder volgens afspraak het kind zou gaan halen, had ook de vader zich niet kunnen weerhouden van er ook heen te gaan. In den gelukroes van het weerzien van Pop was ook hij met hen in het rijtuig geklommen. Als een bedwelming was de vreugd van dit samenzijn met hun als uit den dood herrezen lieveling.

Voor de woning aangekomen, moet de vader Pop naar binnen dragen. Maar wanneer hij haar in de woonkamer wil neerzetten op een sofa, laat het kind hem niet los, klemt de armpjes stijf om zijn hals, en zegt met een engelachtig stemmetje: „Vader moet hier blijven. Niet meer weggaan, hoor. Nee, nee, Pop wil haar vader houen. . . ."

„Je was altijd weg, we vonden het zoo naar in huis al dien tijd", babbelt de kleuter verder, — „mamma en ik hadden verdriet. Maar nu blijft vader, hè, ja. Nu blijft-ie bij mamma en bij Pop. Voor goed."

De vader heeft het hoofd afgewend, zijn oogen zijn vochtig.

„Oooh!" juicht het kind ineens, en wijst met den kleinen vinger naar de portière, die wordt opengeschoven.

Mijnheer Hekman ziet met zijn vochtige oogen als door een nevel in het voorvertrek een Kerstboom branden. Die was dien morgen door de moeder opgesierd en door het dienstmeisje aangestoken tegen het uur der thuiskomst van het kind.

„Oooh!" jubelt het kind, — „de Kerstboom, de Kerstboom!" Ze klapt in de handen, en een vlekje rood kleurt de witte koontjes.

De vader heeft haar al naar den boom gedragen. Als in extaze juicht het stemmetje, en het is als een kleine zingende engel:

— „Oooh! Laat mij staan. Laat mij staan. En laat me dansen tusschen jelui in, zooals anders bij den Kerstboom. Toe, toe, toe! Geef me dan 'n handje, allebei."

De ouders schreien beiden van geluk en van teederheid. Evenals in het zieltje van dat kind heeft ook in hun ziel die Kerstboom een extaze gewekt.

— „Geef me allebei 'n hand om te dansen", neuriet zoet de kleine voort, maar de ouders beduidden haar, dat ze te zwak is om nu al te dansen, en de vader zet haar op een stoel, die de moeder nabij den boom heeft aangeschoven.

— „Geef elkaar dan 'n handje, en dansen jullie samen voor me, toe, toe" . . . . dringt Pop aan, terwijl ze opgetogen in de handjes klapt.

En iets wonderlijks geschiedt nu als in de betoovering van dat lieve wezentje. De vader en moeder wisselen een snellen, veelbeteekenenden blik uit de vochtige oogen, en bewogen reiken ze elkander de hand. En in dien handdruk is al het voorbije leed vergeten. Geluk doorstroomt hun zielen. En diep bewogen neigen zij het hoofd tot elkaar om met een kus het schoone feest te vieren van den Vrede. En „ó ó ó h!" juicht maar voortdurend nabij dien Kerstboom de kleine engel.

„ZOO WAARLIJK HELPE MIJ GOD ALMACHTIG".

Verleden week werden te Breda als officier bij het wapen der Cavalerie beëedigd de heeren J. van Walré de Bordes en B. Baron van Haringsma tot Sloten. Onze foto werd genomen op het oogenblik dat de officieren hun eed van trouw aan vorstin en vaderland afleggen.

DE OVERSTROOMINGEN IN MIDDEN-LIMBURG.

Een huis van het gehucht „de Weerd" dat zeer veel last had van het water.

DE OVERSTROOMINGEN IN MIDDEN-LIMBURG.

Een typisch kiekje genomen van de enorme overstrooming der Maas in midden-Limburg: Cafébezoekers kunnen niet anders dan per roeiboot hun stamtafel bereiken. (*foto's Becker*).

RECTIFICATIE. — In nummer 99 van „Panorama" is op pag. 4 onder de foto uit het diamantbedrijf door een drukfout komen te staan dat het geen zeldzaamheid *is*, dat een werkman f10.000 per jaar verdient. Zooals ons terecht werd opgemerkt, is dit *thans* niet meer het geval. Wij schreven dan ook dat het geen zeldzaamheid *was*.

DE WINTER OP HET SLAGVELD.

Links: Duitsche soldaten aan het front in Rusland ontvangen tijdens een sneeuwstorm hun eten aan een veldkeuken. Rechts: een Duitsche wachtpost in winteruitrusting aan het Oostelijke front.